

λαιών ο Κορρέγιος τὸν προσεγγίζει κάπως. Ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις τὴν προσωπογραφίαν του, ἀνήκουσαν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς κ. de Péralla, τὴν προσθήκην τὴν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Cassel καὶ τὸν «Παραμονεύοντα», εὐρισκόμενον ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Λιέγης, διὰ νὰ αἰσθανθῆ τὴν ζωὴν, ἥτις θαυμασιῶς ἀπεδόθη. Ὁ Lombart ὑπῆρξεν οὐ μόνον μέγας ζωγράφος, ἀλλ' ἡ σχολὴ του προὐκάλεσε μίαν καλλιτεχνικὴν ἀναγέννησιν ἐν Λιέγη καὶ ἔσχε μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν Φλανδρικῶν τεχνῶν καὶ τῆς σχολῆς τῆς Ἀμβέρσης.

Ἐκ τῶν μαθητῶν του ὁ μᾶλλον προσεγγίζων πρὸς τὸν διδάσκαλόν του κατὰ τὸν χρωματισμὸν εἶνε ὁ Franz Floris ἐξ Ἀμβέρσης, ζωγράφος πολὺ ὀνομαστός. Οἱ λοιποὶ μαθηταὶ του, διακρινόμενοι ἅπαντες, εἶνε: ὁ Γουίλλ. Key, Φλαμανδὸς ζωγράφος, γράψας τὴν ὠραιότατην προσωπογραφίαν τοῦ δουκὸς d' Albe. Ὁ Ramey, ἐκ Λιέγης,

ζωγράφος οὐτινος, τὰ ἔργα πολλακίς ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Lombart. Οὗτος ἔσχε μαθητὴν τὸν Otto Venius, ἐξ Ἀμβέρσης, τὸν διδάξαντα τὸν περιώνυμον Rubens. Ἄλλος μαθητὴς τοῦ Lombart εἶνε ὁ Lampson ἑρασιτέχνης ζωγράφος, ὅστις μᾶς ἐγκατέλειπε πληροφορίας τινὰς περὶ τοῦ Lambart.

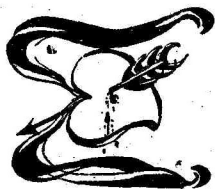
Ὁ Lambert Lombart ὑπῆρξεν οὐ μόνον σχεδιαστὴς ἀσύγκριτος καὶ χαρακτὴς σπάνιος καὶ ἀληθῆς ζωγράφος καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἐκ περισσοῦ ἀρχιτέκτων, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν σπανίων οἰκοδομῶν, ἃς ἀνήγειρεν εἰς ὠραῖον ρυθμὸν ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως, σωζομένων ἔτι.

Εἶνε θλιβερόν ὅτι εἰς τοιοῦτος καλλιτέχνης διατελεῖ τοσοῦτον ἀγνωστός.

J. PLOMDEUR

Ο ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ

Ἐ μιά στιγμὴ τὸν ἄφησαν τὰ μάγια. Θυμήθηκε τὴν παλιὰ του ψυχὴ, μὲ τὸν ἔρωτα τὸ δυνατό, σὰν τὴν μυρουδιά που θάρησαν ὅλα μᾶζυ τοῦ

κόσμου τ' ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα κλεισμένα μέσα σὲ μιά μικρὴ σέρα.

Στὰ μάτια του ἤλθε κι' ἐστάθη τώρα τὸ παλῆδ ἔρωτευμένο βλέμμα, ποῦ εἶνε γλυκό, καὶ ὕγρο καὶ πλούσιο σὰν τῆς ἀκτίνης τοῦ ἡλιοθασιλέματος, ποῦ στάζουν πολὺχρωμες γλυκάδες καὶ λιγώματα παράξινων φωτεινῶν συνδυασμῶν, καὶ μάλιστα ἡ ἀντανάκλασίς τους ὅταν χτυποῦν ἀπάνω στῆς βαθιεῖς γούβες τῶν βουνῶν. Καὶ τῆς εἶπε:

— Κλείσε τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν ἡ ἀναίθεις τῶν ζωηρῶν φώτων. Θέλω νὰ μείνουμε μόνοι, ὅπως στοὺς ὠραίους παληοὺς καιροὺς, ποῦ χάθηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα παραδὸν ἀδικαιολόγητης ζάλης, ὅπως χάνονται ἀπ' τὴ ποδιὰ τῆς ἀφηρημένης κόρης τὰ μαδημένα λουλουδάκια ὅταν φυσᾷ...

«Κλείσε τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου. Θέλω νὰ μὴ βλέπω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὰ χτυπητὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς σου, ποῦ ἔχουν μιά παράξενη ὁμορφιά. Σὰν τὸ ἐξωτικὸ ἄνθος ποῦ ἔχει τὴ γραμμὴ, καὶ τὴν κίνησι, καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐκφρασί τοῦ σπανίου ἔργου, καὶ ποῦ φυτρώνει στὴν ψηλότερη κορφή τοῦ ψηλοτέρου βαυνοῦ, κι' ἔχει χρῶμα καὶ ζωὴ καὶ φωτισμὸ δικό του, ἔτσι σὲ βλέπω.» Ἐλά κοντὰ μου. Ν' ἀναπνεύσω θέλω ὅ,τι ἔχεις μέσα σου, τὲς ἀναπνεὺς σου ποῦ ἔχουν μῦρια λεπτοτέρας οὐσίας ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη, καὶ ποῦ μυρίζουν σὰν τοὺς λόγγους ποῦ δὲν τοὺς ἀνακάλυψε ἀκόμη τὸ σκονισμένο πόδι τοῦ ἐρευνητοῦ...

Ἐκεῖνη ἐτέντωσε τὰ μάτια καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἐτρεψε σὰν τὸ δένδρο ποῦ τὸ φυ-

σοῦν δύο ἀντίθετοι ἄνεμοι. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶνε συνειθισμένος νὰ πάσχη, πολὺ δύσκολα πιστεύει στὴν ἀλλαγὴ τῆς τύχης του. Ἀπλώσε τὰ χέρια ἐμπρὸς γιὰ νὰ περπατήσῃ τὰ χέρια τῆς ὀλόσπερα μὲ τὲς κομψὲς κλίσεις τῶν καλλιτεχνικῶν τῆς δακτύλων ἐφάνηκαν σὰν δυὸ λευκὰ κρῖνα μέσα στὴ σκιά.

Ἐκεῖνος τὴν ἔσυρε κοντὰ του, καὶ τὴν ἀκούμπησε σὲ μιά καλαμῆνια πολυθρόνα. Ἀπὸ κάτω, χαμηλά, μιά μπιγόνια τῆς ἐγάιδευσε τὰ κομψὰ πόδια.

Ἐκυττάχθηκαν μὲ μάτια ποῦ ἐμεγάλωναν, ἐμεγάλωναν ὅπως ἡ τρύπα ποῦ ἀνοίγεται στὴ λίμνη ὅταν πετάξῃ κανεῖς ἕνα βότσαλο.

Τὸ βλέμμα τους ἦταν τόσο βαθύ, τόσο συγκεντρωμένο, ποῦ γιὰ μιά στιγμὴ ὁ ἕνας εἶχε πάρῃ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τοῦ ἄλλου.

Ἐπῆσε ἐπάνω τῆς καὶ τὰ δυὸ στήθη ποῦ ἦσαν βουρκομένα, τὸ ἕνα ἀπ' τὸ παράπονο καὶ τὸ ἄλλο ἀπ' τὴ μετάνοια, ἐχτυπήθηκαν στῆς μεγάλες τους ἀναπνεῖς, ὅπως χτυπιῶνται ὅλα τὰ ἀντίθετα πράγματα, ὅταν πλησιάζουν.

Ἡ σκιά κατέβηκε ἀπ' τὸ ταβάνι γλυστρώντας μὲ κινήσεις ἐλαφρὲς καὶ ἀπαλὲς ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα τοῦ τοίχου, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἐστάθμεισε σ' αὐτὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ πρὶν κατεβῆ πρὸς κάτω.

Ἐνας θόρυβος ἐλαφρὸς ἔφθανε ἀπ' τὸν ἔξω κόσμον ποῦ ἀναδεύονταν, καὶ ἡ διάθλασις τοῦ φωτὸς ἔδινε στὸ ταβάνι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ἐλαχίστη, ὅπως ἀληθινὰ εἶνε!

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του καὶ κύτταξε τὰ ἀνθρωπάκια τοῦ ταβανιοῦ.

— Νὰ, ἔτσι μικρὸς καὶ τιποτένιος ἦμουν. Μὰ τώρα ἔγινα γίγαντας. Γιὰ δές με! χίλιες φορὲς μεγαλείτερος ξαναγεννήθηκα ἀπ' ὅ,τι ἦμουν πρὶν πεθάνω.

Καμμιά φορὰ ἕνας μικρὸς θάνατος κάνει καλὸ στὰ αἰσθήματα. Γίνονται ὕστερα μεγαλείτερα, καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ καταλάβῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς

πόσο πειό καλή είναι ή ζωή όταν ενδιαφέρεται ή ψυχή για κάτι τι, τότε θ' αγαπήσει αιώνια...

Και τής είπε ακόμα. «Σ' αγαπώ. Όπως κατεβαίνει ο ήλιος άφθονος άπ' τον ουρανό το μεσημέρι σε βαθμό που ξεχειλίζει ή γη σαν να μη χωρή το φως του, έτσι κατεβαίνει κ' ή αγάπη στην ψυχή μου γιατί βρίσκειται στο μεσημέρι της κι' αυτή. Ω, τι ώραία ώρα της ζωής! Και μόνο γι' αυτή αξίζει κανείς να γεννηθής, και να περάσει τόσα βάσανα...»

Η σκιά τώρα έφθασε ως το πάτωμα. Τα μάτια του ήλιου που κρυφοκύτταγαν πίσω άπ' την πόρτα εξαλίσθησαν από το δυνατό μύρο των έρωτικων αυτών λόγων, κι' εκυλίσθησαν βαρειά πίσω άπ' τής ντυμένες με σκοτεινή υπερήφανα οροσειρές.

Εκείνη έπιασε τα χέρια του, που εχλώμισαν άμέσως άπ' τον πυρετό της, όπως χλωμιάζουν και τα λεπτά λουλούδια όταν στάξει άπάνω τους ζεστό νερό.

—Με λόγια δεν μπορεί να γίνη ευτυχισμένη μια ψυχή που έδυστύχησε τόσα χρόνια. Πάμε να ζήσουμε άλλο. Εκεί που ή κακία έχει άφορη, και ο διάβολος είναι τόσο υπερήφανος, ώστε να μη ανακατώνεται στη ζωή των ανθρώπων που δεν τον πιστεύουν. Θέλω ή αγάπη μας να περιορισθής στα άτομά μας, στο θεό μας, στη φύσι. Πάμε να φύγουμε...

Στο λόγο αυτό έτράβηξε γρήγορα τα χέρια του άπ' τα δικά της και σηκώθηκε.

Σηκώθηκε κι' εκείνη.

—Τί έχεις;

—Έδω θα μείνω! Πήγαινε όπου θέλεις σύ.

Ποια είσαι σύ που επεμβαίνεις στη ζωή μου; Δεν σε γνώρισα ποτέ για άνθρωπο δικό μου. Μέσα μου είναι νύχτα δεν είναι ήμέρα για να ξεχωρίζω τα πατήματα των ανθρώπων που πέρασαν άπ' την ψυχή μου. Είναι όμίχλη μέσα μου. Είναι αίμα. Είναι δάκρυα. Δεν είναι τίποτε. Το μυαλό μου είναι χωρισμένο σε κομμάτια που τόνα χτυπά το άλλο. Κι' αν υπήρξε ποτέ μέσα στο κεφάλι μου ή εικόνα σου, θα εθάφτηκε κάτω άπ' τους γκρεμισμένους τοίχους του.

Άνοιξέ μου την πόρτα.

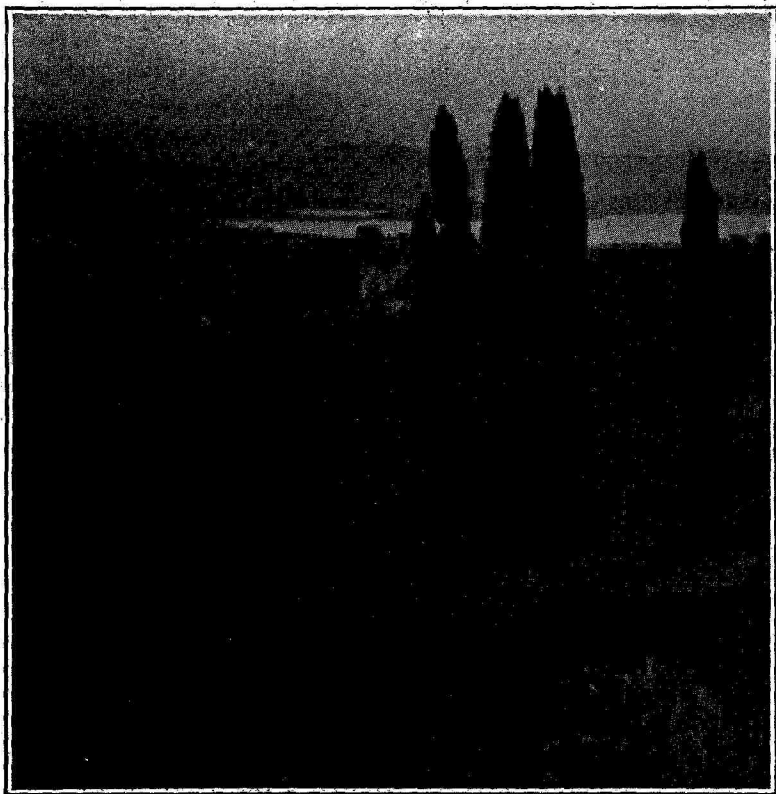
Νά τραβήξω το δρόμο μου θέλω που είναι στρωμένος με τα κορμιά αυτών των τρελλων, που έπιστεφαν πώς ή ψυχή μπορεί ν' άνήκη πάντα σ' έναν άνθρωπο!...

Ένας χτύπος δυνατός άκούσθηκε, και ή μιγόνια με μαζεμένα τα φύλλα της έσχυψε κ' έκλαψε στα πόδια τής πεθαμένης της κυρας!...

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Κα Πολ. Δημητρακοπούλου)

ΚΑΛΥΤΕΡΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Α. Κογεβίνα.

Κερκυραϊκή έδπηρα.